G·76
324

LETTERS OF THE LITTLE FLOWER'S MOTHER

ചെറുപുഷ്പമാതാവിന്റെ കത്തുകൾ.

I. S. Press, Ernakulam.

St. Antony's Mona[illegible]
Alwaye, Travancore
S. India.

വിശുദ്ധ

കൊച്ചുത്രേസ്യയും അമ്മയും

ചെറുപുഷ്പമാതാവിന്റെ കഥ

ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നു തർജ്ജിമ ചെയ്യപ്പെട്ടതു്.

പ്രസാധകൻ:
ജോസഫ് തളിയത്ത് എം. എ. ബാർ-ആറ്-ലാ.

INDUSTRIAL SCHOOL PRESS
ERNAKULAM
1931

വില 1 ണ. 6 പൈ.

Imprimatur:

In Curia Archd. Verap.,
Ernakulam, die 8 Nov. 1928.

FR. GEORGE KURZ,
Vic. Gen.

പ്രസ്താവന.

ഇതു് ചിക്കാഗൊ നഗരത്തിലെ "ചെറുപുഷ്പ"സമാജത്തിന്റെ ഡയറക്ടരായ ദിവ്യശ്രീ ഫാദർ ആർതർ ഫർട്ട് എച്ച്. ഡൊലാൻ അവർകൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഒരു ലഘുലേഖയുടെ പരിഭാഷയാണ്. വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ പ്രിയമാതാവിന്റെ ഏതാനും കത്തുകൾ അടങ്ങിയ ഈ ചെറുപുസ്തകത്തിന്നു ഒരു ദീർഘമായ പ്രസ്താവന എഴുതേണ്ടുന്ന ആവശ്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഫാദർ ഡൊലാൻ പറയുന്നതുപോലെ ഇതിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്ന കത്തുകൾ ഓരോന്നും ഓരൊ പ്രസംഗംതന്നെയാണ്.

ജോസഫ് തളിയത്ത്.

ചെറുപുഷ്പമാതാവിന്റെ കത്തുകൾ

കൊച്ചുത്രേസ്യാ പുണ്യവതിയുടെ അമ്മ എഴുതിയ ചില കത്തുകളെ അമ്മേരിക്കൻ ഐക്യ സംസ്ഥാനങ്ങളുടെ പലേ ഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള പ്രസംഗപീഠങ്ങളിൽവെച്ച്, ഞാൻ അനേകം വൈദികന്മാരേയും ജനങ്ങളെയും വായിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. അവരിൽ പലരുടെയും അപേക്ഷയനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ ആ കത്തുകളിൽ ചിലതിനെ അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതു്. അവ ഓരോന്നും ഓരോ നല്ല പ്രസംഗം തന്നെയാണ്.

ഈ കത്തുകൾ എന്റെ കൈവശത്തിൽ കിട്ടിയതെങ്ങിനെയെന്നറിയാൻ വായനക്കാർക്കു താല്പര്യമുണ്ടായേക്കും. അതിനാൽ ആ വിവരം ആദ്യംതന്നെ പറയാം. "ചെറുപുഷ്പം" താമസിച്ചിരുന്നതു് ലിസ്യൂ പട്ടണത്തിലെ കർമ്മലീത്താ കന്യകാമഠത്തിലായിരുന്നല്ലൊ. ഞാൻ ആ പട്ടണത്തെ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ മേല്പറഞ്ഞ കന്യകാമഠത്തിൽ പോകയും, അവിടെ താമസിക്കുന്ന "ചെറുപുഷ്പ"ത്തിന്റെ സഹോദരിമാരുമായി പല തവണ ദീർഘ സംഭാഷണം ചെയ്കയുമുണ്ടായി. ഇപ്പോൾ മദർ ആഗ്നെസ് എന്ന പേരിനാൽ അറിയപ്പെടുന്നവരും "ചെറുപുഷ്പ"ത്തിന്റെ സഹോദരിയുമായ പൌലീന്റെ പക്കൽ നിന്നാണ്, അവരുടെ മാതാവു എഴുതിയ ഈ കത്തുകൾ എനിക്കു കിട്ടിയതു്. ഇവ ഇതിനു മുമ്പൊരിക്കലും ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല.

"ചെറുപുഷ്പ"ത്തിന്റെ അമ്മയുടെ സ്വഭാവ വൈശിഷ്ട്യം ഈ കത്തുകളിൽ എത്രയും നന്നായി തെളിഞ്ഞു കാണാവുന്നതു കൊണ്ട് അവയെക്കുറിച്ചു വളരെ മുതുങ്ങിയ വ്യാഖ്യാനം മാത്രമേ ഞാൻ ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ളൂ. ഇതിൽ ഞാൻ ഉദ്ധരിക്കുന്ന കത്തുകൾ, വിശുദ്ധ കൊച്ചുത്രേസ്യായുടെ അമ്മ എന്തു തരക്കാരിയായിരുന്നുവെന്നുള്ള ചോദ്യത്തിനു ഏകദേശമായ ഒരു മറുപടിയെങ്കിലും ആകുമെന്നാണ് എന്റെ വിചാരം. നമ്മുടെ ഈ പുണ്യവതിയുടെ അമ്മ എഴുതിയ കത്തുകൾ വായിക്കുന്നവർക്ക് വലിയ ആത്മികോപകാരങ്ങൾ സിദ്ധിക്കാതിരിക്കുകയില്ലെന്നു ഞാൻ ദൃഢമായി വിശ്വസിക്കുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ, ഒരു പുണ്യവതി തന്നെയായിരുന്ന, "ചെറുപുഷ്പ" മാതാവിന്റെ ഗുണവിശേഷങ്ങൾ ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ, ഓരം കത്തുകളിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നുണ്ട്. എന്റെ ഈ ചെറുപുസ്തകം വഴിയായി പ്രസ്തുത കത്തുകൾ വായിക്കുന്നവർക്കു അവയെ എഴുതിയ ക്രിസ്ത്യൻ മഹിളാമണി ആശ്ചര്യവിഷയമാകുക മാത്രമല്ലാ, അനുകരണപാത്രം കൂടെയാകട്ടെ എന്നാണ് എന്റെ അപേക്ഷ.

താഴെവരുന്ന പ്രഥമ ലേഖനം 1863 ജനുവരി 1-ാം നു മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ (1), തന്റെ സഹോദരനും, അനന്തരകാലത്തു മ്യൂസെറീന്റെയും ജീൻസെറീന്റെയും പിതാവും, ഒരു ക്രിസ്ത്യു മഹാ പുരുഷനായിത്തീർന്ന ദേഹവുമായ ഇസിദോർ സെറീൻ, വൈദ്യവിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം പാരീസിൽ താമസിച്ചിരുന്ന കാലത്തു കുറെനാൾ അവിടത്തെ ജീവിതാനന്ദലഹരിയാൽ വ്യാമോഹിതനായിപ്പോയ സന്ദർഭത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു എഴുതി അയച്ചതാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പരീക്ഷാകാലത്തു ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മ ഇപ്രകാരം എഴുതി:—

---

(1) "ചെറുപുഷ്പ"ത്തിന്റെ അമ്മയാണു മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ.

എന്റെ പ്രിയ സഹോദരാ,

നിങ്ങളെപ്പറ്റി എനിക്കു വലിയ അസ്വാസ്ഥ്യമുണ്ട്. എന്റെ ഭർത്താവു ദിവസത്തോറും നിങ്ങളെക്കുറിച്ചു പലതും പ്രവചിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പാരീസ് നഗരം അറിയും. നിങ്ങൾക്ക്, വേണ്ടിടത്തോളം ഭക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു അവിടെ നിങ്ങൾക്കുണ്ടാകുന്ന പ്രലോഭനങ്ങളോടു എതിർത്തുനിൽക്കാൻ നിങ്ങൾ പ്രാപ്തനാകയില്ലെന്നു അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനുതന്നെ അങ്ങിനെയുള്ള പ്രലോഭനങ്ങൾ ഉണ്ടായെന്നും ആ പോരാട്ടത്തിൽ ജയിക്കാൻ വളരെ ധൈര്യം വേണ്ടിവന്നു എന്നും കൂടെ അദ്ദേഹം പറയുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ എതിരിട്ട പരീക്ഷകൾ എന്തെല്ലാമെന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും എനിക്കു അവയെ പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ കഴിവുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും എത്ര നന്നായിരുന്നു! എന്റെ പ്രിയ സഹോദരാ, അദ്ദേഹം ചെയ്തതുപോലെ നിങ്ങളും ചെയ്യണമെന്നു — പ്രാർത്ഥിക്കണം എന്നു—ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു. അങ്ങിനെ ചെയ്താൽ ആ ജല പ്രവാഹം നിങ്ങളെ തട്ടിയുരുട്ടിക്കൊണ്ടു പൊയ്കളയുകയില്ല. ഒരിക്കൽ വീണുപോയാൽ നിങ്ങൾ നശിച്ചു. സന്മാർഗ്ഗത്തിലേക്കെന്നപോലെ ദുർമ്മാർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കും ഒന്നാമത്തെ ചവിട്ടടിക്കാണു പ്രാധാന്യമുള്ളതു. അതു കഴിഞ്ഞാൽ നാം ഒഴുക്കിൽ പെട്ടുപോകുന്നു. ഞാൻ ഇപ്പോൾ ആവശ്യപ്പെടാൻ പോകുന്ന കാര്യം ചെയ്യാമെന്നു നിങ്ങൾ സമ്മതിച്ചാൽ പാരീസ് മുഴുവനും നിങ്ങൾ എനിക്കു വാങ്ങിക്കൊടുത്തയച്ചാലുണ്ടാകുന്നതിലധികം ആനന്ദം എനിക്കുണ്ടാകും. അതു മറ്റൊന്നുമല്ല. വിജയമാതാവിന്റെ പള്ളിക്കു സമീപമാണല്ലൊ നിങ്ങളുടെ താമസം. കൊള്ളാം; ദിവസത്തോറും ഒരു തവണ ആ പള്ളിയിൽ കയറി നമ്മുടെ വാഴ്ത്തപ്പെട്ട അമ്മയുടെ സമക്ഷത്തിൽ ഒരു "നന്മനിറഞ്ഞമറിയം" എന്ന ജപം ചൊല്ലുക. അവർ പ്രത്യേക വിധ

ത്തിൽ നിങ്ങളെ പരിരക്ഷിക്കുന്നതും നിങ്ങൾക്കു ഇഹലോകത്തിൽ വിജയവും അനന്തരകാലത്തു നിത്യഭാഗ്യവും നൽകുന്നതും നിങ്ങൾ കാണാറാകും. പ്രിയ സഹോദരാ, ഞാൻ വലിയ ഭക്തയായതുകൊണ്ടോ, അടിസ്ഥാനരഹിതമായിട്ടോ അല്ലാ, ഇങ്ങനെ നിങ്ങളോടു ആവശ്യപ്പെടുകയും ഉറപ്പു പറയുകയും ചെയ്യുന്നതു്. വാഗ്ദത്തപ്പെട്ട കന്യകയിൽ വിശ്വാസം വയ്ക്കാൻ എനിക്കു ന്യായമുണ്ടു്. ആ പരിശുദ്ധ കന്യക എനിക്കു ചെയ്തു തന്നിട്ടുള്ള ഉപകാരസഹായങ്ങൾ എനിക്കു മാത്രമേ അറിയാവു. ജീവിതം സുദീർഘമല്ലെന്നു്, പ്രിയ സഹോദരാ, നിങ്ങൾക്കറിയാമല്ലൊ. നിങ്ങളുടേയും എന്റേയും ജീവിതം വേഗം അവസാനിക്കും. നമ്മുടെ അവസാന നാഴിക കൈപ്പു നിറഞ്ഞതാകാതിരിക്കത്തക്കതിനുള്ളം ജീവിച്ചു എന്നതു് അല്പമെങ്കിലും നമുക്കു സാക്ഷാൽ ഭാഗ്യകരമാകയും ചെയ്യും."

ഒരു കത്തു് മിസ്സിസ് മാർട്ടിന്റെ സ്വഭാവഗുണത്തെ എത്രയധികം വിശദീകരിക്കുന്നു! ഇതു് സാക്ഷാൽ ഒരു പ്രസംഗം, അതായതു്, ജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണഭംഗുരതയെക്കുറിച്ചും ചാരിത്രശുദ്ധി പരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നകാലത്തു്, പ്രാർത്ഥനയുടെ — പ്രത്യേകം പരിശുദ്ധ കന്യകയോടുള്ള പ്രാർത്ഥനയുടെ— ഫലസിദ്ധിയെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഒരു പ്രസംഗംതന്നെയല്ലയൊ?

ഒരു കാലഘട്ടത്തിൽ ലിസിയൂവിലെ ഒരു ധനികയായ സ്ത്രീ മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിനോടു ഇങ്ങനെ പറകയുണ്ടായി: "ഹാ! ഞാൻ എത്ര ഭാഗ്യശാലിനി! എനിക്കു യാതൊരു പോരായ്മയുമില്ല. എനിക്കു ആരോഗ്യമുണ്ടു്; ധനമുണ്ടു്; എനിക്കിഷ്ടമുള്ളതെല്ലാം സ്വാധീനത്തിൽ വരുത്താം, വരുത്തുന്നുമുണ്ടു്. എന്റെ സുഖത്തേയും വിശ്രമത്തേയും ഭഞ്ജിക്കാനാണെങ്കിൽ എനിക്കു കുട്ടികളുമില്ല. വാസ്തവത്തിൽ, എന്നെക്കാൾ ഭാഗ്യമുള്ള മറ്റൊരാളെ ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല.

1864- മാർച്ച 28-ാംനു തന്റെ സഹോദരനു മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ എഴുതി അയച്ച കത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം മേല്പറഞ്ഞതായിരുന്നു. ആ മഹിള മേൽഉദ്ധരിച്ച വാക്കുകളെ വിമർശിച്ചു് എഴുതിയതു നോക്കുക:

"എന്റെ പ്രിയ സോദരാ, ഇങ്ങനെയുള്ള ആശയങ്ങൾ പ്രസ്താവിക്കുകയൊ മനസ്സിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുകയൊ ചെയ്യുന്നവർ നിർഭാഗ്യരിൽ നിർഭാഗ്യരാണു്. എന്റെ സഹോദരാ, ഞാനീ പ്രസ്താവിക്കുന്നതിന്റെ സത്യത എനിക്കു വളരെ ബോദ്ധ്യമുള്ള കാര്യമാകയാൽ, എന്റെ ജീവിതകാലത്തിൽ ചില സമയം ഞാൻ ഭാഗ്യശാലിനിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ ന്യായമുണ്ടായിരുന്നപ്പോഴെല്ലാം വിറച്ചുകൊണ്ടല്ലാതെ അതിനെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇഹത്തിൽ ഭാഗ്യം കാണുകയില്ലെന്നും സംഗതിവശാൽ ഒരാൾക്കു സല്പകാലത്തേക്കു ഭാഗ്യാനുഭൂതിയുണ്ടായാൽ അതു എതെങ്കിലും മഹാ വിപത്തുകളുടെ മുഖവുര അഥവാ നാന്ദി മാത്രമേ ആയിരിക്കയുള്ളു എന്നുമുള്ളതു തീർച്ചയാണു്. എനിക്കു തന്നെ അതു പലപ്പോഴും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുമുണ്ടു്. ഇല്ലാ, എന്റെ പ്രിയ സഹോദരാ, ഇഹത്തിൽ നാം ഭാഗ്യം കണ്ടെത്തുകയില്ല. എല്ലാം ക്ഷേമപ്രദമായിരിക്കുന്നതു ഒരു ചീത്തലക്ഷണമാണു്. ഭൂമി നമ്മുടെ ഭവനമല്ലെന്നു നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കാൻ തക്കവിധത്തിലാണു് സർവ്വജ്ഞനായ ദൈവം ജീവിതത്തെ ക്രമീകരിച്ചിരിക്കുന്നതു്."

മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിന്റെ ജീവിതത്തിൽ ഒരുപ്രകാരമല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരുപ്രകാരം അരിഷ്ടതയുണ്ടാകാത്ത കാലം വളരെ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ആ സാദ്ധ്വിയുടെ ഭവനത്തിൽ മരണം വിളയാടി

ക്കൊണ്ടിരുന്നു. അവളുടെ ഭർത്താവിന്റെ പിതാവാണ് ഒന്നാമതായി മരിച്ചതു്. ആ സംഭവത്തെക്കുറിച്ചു മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ തന്റെ സഹോദരനു എഴുതിയതിങ്ങനെയാണ്: —

"ഇന്നലെ ഉച്ചകഴിഞ്ഞു ഒരു മണിക്കു എന്റെ ഭർത്താവിന്റെ പിതാവു മരിച്ചു. മിനിയാന്നാൾ അദ്ദേഹം അന്തിമകൃത്യങ്ങളെല്ലാം കൈക്കൊണ്ടു. ഒരു പുണ്യവാനെപ്പോലെയാണ് അദ്ദേഹം മരിച്ചതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിനു അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ തന്നെ അദ്ദേഹം മരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരുവൻ എങ്ങിനെ ജീവിക്കുമോ അതുപോലെ ആയാൾ മരിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം എന്നെ ഇത്ര വേദനിപ്പിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഒരിക്കലും കരുതിയിരുന്നില്ല. ഞാൻ ദുഃഖപരവശയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു."

കഷ്ടം! മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ മരണത്തോടു വളരെ അടുത്തു പരിചയിക്കേണ്ടിയിരുന്ന വിവരം അവർ അറിഞ്ഞിരുന്നില്ല. അടുത്ത ഏതാനും വത്സരങ്ങൾക്കിടയിൽ തനിക്കു രണ്ടുപുത്രന്മാരുണ്ടായതിനേപ്പറ്റി ആനന്ദഭരിതയായിരിക്കവെ, ജോസെഫ് എന്നു പേരുകാരായ അവർ രണ്ടുപേരും ഏറെനാൾ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് മരിക്കുന്നതു കാണ്മാൻ മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിനു സംഗതിയായി. അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായതു് ആ മഹതിയുടെ പിതാവിന്റെ ദേഹവിയോഗമാണ്. തദവസരത്തിൽ മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ (1868 സെപ്തമ്പർ 3-ാം നു-) തന്റെ സഹോദരന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു ഇങ്ങനെ എഴുതി:—

"അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണം എത്ര പരിശുദ്ധമായ ഒന്നായിരുന്നുവെന്നു് നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞെങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു! എന്റെ പ്രിയ പിതാവിനെ സ്വർഗ്ഗസദൃശനായ ദൈവം നല്ലതിനുണ്ണം

കൈക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നു ഞാൻ പ്രതീക്ഷിക്കുകതന്നെയല്ല, വാസ്തവം അങ്ങിനെയാണെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയവുമുണ്ട്. എന്റെ മരണവും അദ്ദേഹത്തിന്റേതുപോലെ ആകണമെന്നാണു എനിക്കുള്ളഏകാഗ്രഹം. ഞാൻ അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി കർത്താവനചൊല്ലിച്ചുകഴിഞ്ഞു. കുറെ അധികം കർത്താവനകൾകൂടി ഞങ്ങൾ ചൊല്ലിക്കും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിമാടം എന്റെ കൊച്ചു ജോസഫ്മാരുടെ ശവകുടീരങ്ങൾക്കടുത്തായിരിക്കും."

അടുത്ത നവമ്പർ ഒന്നാം തിയ്യതി അവർ തന്റെ സഹോദരനു അയച്ച കത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരുന്നു:—

"സർവ്വഗുണനിധിയായ ദൈവം എന്റെ പ്രത്ഥനകേട്ടെങ്കിൽ നമ്മുടെ പ്രിയപ്പെട്ട പിതാവു ഇന്നു പറുദീസയിലാണ്. നമ്മുടെ പാവപ്പെട്ട പ്രിയ അപ്പൻ — അദ്ദേഹം സങ്കടങ്ങൾ സഹിച്ചു ശീലിച്ചിട്ടില്ല. എനിക്കാണെങ്കിൽ, ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തു് പോകാൻ അശേഷം പേടിയില്ല. കരുണാനിധിയായ ദൈവം തിരുമനസ്സാകുന്നപക്ഷം, ഞാൻ അങ്ങയോടു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതുപോലെ, എന്റെ അപ്പൻ ശുദ്ധീകരണസ്ഥലത്തിൽ അനുഭവിക്കാനുള്ള സങ്കടങ്ങളുംകൂടെ എന്റേതിനോടൊന്നിച്ചു ഞാൻ സഹിച്ചുകൊള്ളാം. അദ്ദേഹത്തിനു സന്തോഷമാണെന്നറിഞ്ഞാൽ ഞാൻ സംതൃപ്തയായി."

1870 ഫെബ്രുവരിമാസത്തിൽ മിസ്സിസ് മാർട്ടിന്റെ പുത്രിയായ മയ്യ്-ഹെലെനായും നിയ്യാതയായി. അവർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ട നാലാമത്തെ സന്താനമായിരുന്ന മയ്യ്-ഹെലെന. ജോസെഫ് എന്നു പേരുകാരായ രണ്ടു പുത്രന്മാരും, മയ്യ്മെലാനി എന്ന ഒരു പുത്രിയും മുമ്പേതന്നെ മരിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. മയ്യ്-ഹെലെനായുടെ

നിയ്യാണത്തിന്നുശേഷം 1870 ഒക്ടോബർ 17-ാംനു- ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മ തന്റെ സഹോദരന്റെ ഭാര്യയ്ക്കു അയച്ച കത്താണ് താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതു്:—

എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട കൊച്ചുകുട്ടികളുടെ കണ്പോളകൾ ഞാൻതന്നെ അടച്ചു. അവരെ സംസ്കരിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയപ്പോൾ ഞാൻ ദുഃഖപരവശയായി എന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. എങ്കിലും സദാ ദൈവചിത്തത്തിനു കീഴ്പെടുവാനുള്ള അനുഗ്രഹം അവിടുന്നു എനിക്കു നൽകിയതിന്നായി അവിടുത്തേക്കു ഞാൻ സ്തോത്രം ചെയ്യുന്നു. ആ കുട്ടിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ വൃഥാ വളരെ കഷ്ടനഷ്ടങ്ങൾ സഹിച്ചതിനെപ്പറ്റി എനിക്കു വ്യസനമില്ല. "ജനിച്ചിട്ടു ഇത്രവേഗം മരിക്കുന്ന കുട്ടികളെ നിങ്ങൾ പ്രസവിക്കാതിരിക്കുന്നതായിരുന്നു അധികം ഭേദ"മെന്നു ജനങ്ങൾ എന്നോടു പറയാറുണ്ടു്. ആ തരം മനഃസ്ഥിതി എനിക്കു സഹിക്കവയ്യാ. എന്റെ കൊച്ചുകുട്ടികൾക്കു ലഭിച്ച നിത്യഭാഗ്യത്തോടു് — അവർ ജനിച്ചില്ലെങ്കിൽ അവർക്കു നഷ്ടപ്പെടുമായിരുന്ന ആ നിത്യഭാഗ്യത്തോടു് — കഷ്ടാരിഷ്ടതകളെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ അവ എത്രയോ നിസ്സാരം. തന്നെയല്ലാ, എന്നേക്കുമായി അവർ എനിക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിട്ടുമില്ല. ജീവിതം ദീർഘമല്ലല്ലോ. താമസംവിനാ ഞാൻ സ്വർഗ്ഗത്തിൽവെച്ചു എന്റെ കുഞ്ഞുങ്ങളെ കാണും."

മേൽ ഉദ്ധരിച്ച കത്തു് സകല അപ്പന്മാരും അമ്മമാരും വായിച്ചെങ്കിൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. അതിലടങ്ങിയിരിക്കുന്ന പാഠം വിശദമാണു്. വ്യാഖ്യാനം ആവശ്യമില്ല. അതു് കീർത്തിപ്പെട്ട വിശുദ്ധ ത്രേസ്യയുടെ അമ്മയാകുവാൻ ഭാഗ്യമുണ്ടായ ഒരാളുടെ തൂലികയിൽനിന്നു വന്നതാണെന്നുമാത്രം ഓർമ്മിച്ചാൽമതി. വിശുദ്ധ

കൊച്ചുത്രേസ്യാ അവരുടെ 9-ാമത്തേയും അവസാനത്തേയും കുട്ടിയായിരുന്നല്ലൊ. ഇപ്പോൾനടപ്പായിരിക്കുന്ന ചില അഭിപ്രായങ്ങൾ മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിന്റെ മനസ്സിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു എങ്കിൽ "ചെറുപുഷ്പ"സൌഭാഗ്യം ആസ്വദിക്കാൻ ലോകത്തിന്നു് ഒരിക്കലും സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല.

മകളിൽ ഉദ്ഭവിച്ച കത്തിന്റെ സാരം മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിന്റെ സഹോദരിയും വിസിറ്റേഷൻ മഠത്തിന്റെ ഒരു അംഗവുമായ മേരി ഡൊസിത്തി എന്ന കന്യാസ്ത്രീയെ അറിയിച്ചപ്പോൾ അവർ തന്റെ സഹോദരന്നു അയച്ച കത്തിൽ ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മയുടെ പുണ്യത്തെപ്പറ്റി താഴെവരുംപ്രകാരം പ്രശംസിക്കുകയുണ്ടായി: "അവളുടെ ശരീരാരോഗ്യത്തിന്നു ഇത്രയേറെ മനഃക്ലേശങ്ങൾ സഹിക്കാൻ ശക്തിയുണ്ടാകുമൊ എന്നു ഞാൻ ശങ്കിക്കുന്നു. എന്നാലും ഒരാൾക്കു വിശ്വസിക്കാവുന്നതിലധികം ദൈവാശ്രയവും ധൈര്യവും അവളിൽ കാണുന്നതുകൊണ്ടു ആ സംശയം മാറിപ്പോകുന്നു. അവൾ എന്തൊരു വിസ്മയനിയയായ സ്ത്രീ! എന്തൊരു ധൈര്യം! എന്തു മനക്കരുത്തു്! എന്തു ധീരത! ആപത്തുകളിൽ അവൾ തളർന്നു പോകയൊ ക്ഷമൈശ്വര്യങ്ങളിൽ അവൾക്കു ഡംഭുണ്ടാകയൊ ചെയ്യുന്നില്ല. അവൾ വിസ്മയഭാജനം തന്നെ, സംശയമില്ല".

അന്നുതന്നെ സിസ്റ്റർ മേരി ഡൊസിത്തി താഴെവരുന്ന കത്തു ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മയ്ക്കു എഴുതി അയച്ചു. ചെറുപുഷ്പസാഹിത്യത്തിൽ ഈ കത്തിന്നു ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനമുണ്ടു്. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ അതിന്റെ അവസാന വാചകം ഏകദേശം ഒരു പ്രവചനമാണു്:—നിന്റെ ആനന്ദവും കിരീടവുമായ കുഞ്ഞുങ്ങളെ സ്വർഗ്ഗത്തിന്നു ദാനം ചെയ്യുന്നതു് നിനക്കു വളരെ സന്തോഷകരമാണെന്നു കാണുന്നതിൽ എനിക്കുള്ള ആശ്ചര്യബഹുമാനങ്ങളെ പ്രസ്താവിക്കാതിരിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ഒരിക്കലും ഇളകാത്ത നിന്റെ ദൈവവിശ്വാസത്തിന്നു ഒരു ദിവസം തീർച്ച

യായിട്ടും നിനക്കു മഹത്തായ ഒരു സമ്മാനം ലഭിക്കുന്നതുമാണ്. നമ്മുടെ കർത്താവു നിന്നെ ആശീർവ്വദിക്കുമെന്നും അവിടുന്നു ഇപ്പോൾ നിനക്കു എത്രത്തോളം ആശ്വാസം തരാതിരിക്കുന്നുവോ അത്രയധികം ആനന്ദം നിനക്കുണ്ടാകുമെന്നും ഉറപ്പായി കരുതിക്കൊൾക. അവസാനമായി, സർവ്വഗുണനിധിയായ ദൈവം നിന്നിൽ പ്രസാദിക്കുകയും, അവിടുത്തെ മഹത്വത്തിനായി ഉണ്ടാകണമെന്നു നീ വളരെ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ആ മഹാ പുണ്യസന്താനത്തെ തരുവാൻ അവിടുത്തേക്കു തിരുവുള്ളമുണ്ടാകയും ചെയ്താൽ, എന്റെ പ്രിയ സഹോദരി, ഇപ്പോൾ നീ അനുഭവിക്കുന്ന അരിഷ്ടതകൾക്കു അതു തക്ക പ്രതിഫലമാകയില്ലയോ?"

ഈ കത്തെഴുതിയതു ചെറുപുഷ്പം ജനിക്കുന്നതിനു മൂന്നു വത്സരം മുമ്പു (1870-ാമാണ്ടിലാകയാൽ) ഇതിന്റെ അവസാനവാക്യം വളരെ ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒരു പ്രവചനമാണെന്നതന്നെ പറയാം.

1872-ാമാണ്ടിൽ സകല പുണ്യവാന്മാരുടെ തിരുനാൾ ദിവസം വൈകുന്നേരം വിസിറ്റേഷൻ കന്യാസ്ത്രീകളുടെ സ്കൂളിൽ താമസിച്ചിരുന്ന പെരുളിന്നും മറ്റുള്ളും മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ താഴെ കാണുംവണ്ണം എഴുതി അയച്ചു:—

"പരേതരായ എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കാനായി സായാഹ്നകർമ്മങ്ങളിൽ സംബന്ധിക്കാൻ പോകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എനിക്കുവേണ്ടി ഇതുപോലെ നിങ്ങളും ഒരു സഹായം ചെയ്യുന്ന തരുവാനുള്ള ദിവസം വരും. നിങ്ങളുടെ പ്രാർത്ഥനയുടെ ആവശ്യം അത്രയധികം ഉണ്ടാകാതിരിക്കത്തക്കതിനുള്ളം ഞാൻ ജീവിതം നയിക്കണം. ഒരു പുണ്യവതിയാകാൻ എനിക്കു ആഗ്രഹമുണ്ട്. എന്നാൽ അതു അത്ര എളുപ്പമല്ലെന്നറിഞ്ഞിരിക്കേണ്ടതായി അധികമുണ്ട്. ഓരോ മരം കല്ലുപോ

S. I. RAILWAYS MADRAS CENTRAL STATION TRIPLICANE MADRAS TAMBARAM BOOKING OFFICE

ലെ കഠിനമാണ്. കാലേക്കൂട്ടി തുടങ്ങിയിരുന്നെങ്കിൽ വിഷമം കുറയുമായിരുന്നു. കുറെ താമസിച്ചിട്ടായാലും, അങ്ങിനെ ചെയ്യുന്നതു ഒരിക്കലും ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിൽ ഭേദമാണല്ലൊ."

എളിമ കൊണ്ടാണിങ്ങനെ എഴുതിയതെന്നതിനു സംശയമില്ല. മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിന്റെ ജീവിതരീതിയെ സ്തുതിക്കുകയും അവരുടെ കത്തുകൾ വായിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളവർക്കു്, ആ സുകൃതിനി, കാലേക്കൂട്ടിത്തന്നെ പുണ്യപരിപൂർണ്ണതയെ പ്രാപിക്കാനുള്ള യത്നം ആരംഭിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എന്നു അറിയാം.

ഇതിനുശേഷം എഴുതിയിട്ടുള്ള കത്തുകൾ ആത്മികകാര്യങ്ങളെ അത്രതന്നെ പരാമർശിക്കുന്നവയല്ല. അവ ആദ്ധ്യാത്മികതപത്തെ അപേക്ഷിച്ചു പെരുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മയുടെ ഹൃദയത്തിൽ കത്തിക്കാളിയിരുന്ന വിശിഷ്ടമായ സ്വദേശാഭിമാനത്തെ തന്നെയാണ് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്.

1870-ൽ പ്രഷ്യാക്കാർ പ്രാൻസിനെ ആക്രമിക്കുകയും അലൻസോൺ പട്ടണം മുറിവേറ്റ പ്രഞ്ചു ഭടന്മാരാലും അതിക്രമികളും വിജയോന്മത്തരുമായ പ്രഷ്യാക്കാരാലും നിറയുകയും ചെയ്തപ്പോൾ പെരുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മ ഇപ്രകാരം എഴുതി:—

"കണ്ണിമയ്ക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു പ്രഷ്യാക്കാർ എന്റെ ഭവനത്തെ താറുമാറാക്കി. പട്ടണം നശിച്ചു ശൂന്യമായിക്കിടക്കുന്നു. ഞങ്ങളൊഴിച്ചുള്ളവരെല്ലാം കണ്ണീരും കൈയുമായിക്കഴിഞ്ഞു കൂട്ടുന്നു."

ഈ നിർഭാഗ്യകാലത്തു് പെരുപുഷ്പത്തിന്റെ പിതാവും തന്റെ ധീരമതിയായ ഭാര്യയെപ്പോലെ ധൈര്യം കാണിച്ചു. അതിനെപ്പറ്റി പെരുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മ എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ പറയുന്നതിങ്ങനെയാണു്:—

"നാല്പതുമുതൽ അമ്പതുവരെ വയസ്സു പ്രായമുള്ളവരെ പട്ടണത്തിൽ ചേക്കുവാനിടയുണ്ടു്. എന്റെ ഭർത്താവു പോകയാണെ

ങ്കിൽ അതിനും എനിക്ക് സമ്മതമാണ്. പോകേണ്ടതായിത്ത
ന്നെ വരുമെന്നാണ് എന്റെ പ്രതീക്ഷ. അദ്ദേഹത്തിനു അതിൽ
യാതൊരു ക്രമവുമില്ല. ഞാൻ സ്വതന്ത്രനായിരുന്നു എങ്കിൽ
സൈന്യസേവനത്തേക്കാൾ ഇഷ്ടമുള്ള ഒരു സംഗതി എനിക്കില്ല
എന്നു് അദ്ദേഹം പലപ്പോഴും പറയാറുണ്ടു്.''

ഈ കാലത്തു് സൈന്യാധികാരികളുടെ കല്പനപ്രകാരം പ
ട്ടാളത്തിൽ ചേർന്ന തദ്ദേശവാസിയായ ഒരുവനെ ഒളിച്ചുനിർത്തു
വാൻ അയാളുടെ ഭാര്യ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. മാർട്ടിൻകുടുംബ
ത്തിലെ ധൈര്യശാലിനിയായ നായിക ആ കാര്യത്തെക്കുറിച്ചു ഒ
രു കത്തിൽ "ഇങ്ങിനെ ആരെങ്കിലും ചെയ്യുമോ?" എന്നു എഴുതി
യിരിക്കുന്നു.

സമാധാനം, ഭക്തി, കരുണ എന്നിവയുടെ വിളനിലമായ
മാർട്ടിൻകുടുംബത്തിൽ 1873 ജനുവരി മാസം 2-ാം നു- വേറൊരു
കുട്ടിയുടെ പിറന്നു. മറ്റു കുട്ടികളുടെ ജനനംപോലെ ഈ കു
ട്ടിയുടെ ജനനവും സകലരേയും ആനന്ദനിമഗ്നരാക്കി. ഈ
പ്രാവശ്യം, അനേകം നേർച്ചകളുടെയും പ്രാർത്ഥനകളുടെയും ഫല
മായി ജനിച്ചതു് ആ കൊച്ചു മിഷ്യനറി —ദുർബല ഗാത്രയായ
കൊച്ചു മിഷ്യനറി — ത്രേസ്യയായിരുന്നു. എത്രയും സുപ്രസിദ്ധ
രായ പ്രേഷിതർ ദൈവത്തിനു നൽകിയതിലധികം ആത്മാക്കളെ
ഈ കൊച്ചുമിഷ്യനറി സമ്പാദിച്ചു കൊടുക്കുമെന്നു അവളുടെ
മാതാപിതാക്കന്മാർക്കു അശേഷം അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ത്രേസ്യാ ജനിച്ച രാത്രി പൌളിനും മര്യയും സ്ലൂസ് ഒഴിവു പ്രാ
പിച്ചു വീട്ടിൽ എത്തിയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ പിതാവു് ര
ണ്ടാം നിലയിൽ അവർ ഉറങ്ങിക്കിടന്നിരുന്നോടത്തു് ഒരു വിളക്കു
മരുത്തു മെല്ലെ കയറിച്ചെന്നു് "എന്റെ മക്കളെ, നിങ്ങൾക്കു ഒ
രു കൊച്ചു സഹോദരി ജനിച്ചിരിക്കുന്നു" എന്നു് സന്തോഷപൂ

വ്വം അവരെ അറിയിച്ചു. ഉടനെ മക്കളും അപ്പനും ഒരുമിച്ചു മുട്ടുകുത്തി ഹൃദയപൂർവ്വം ദൈവത്തിനു സ്തോത്രം ചെയ്തശേഷം.

ഏറെനാൾ കഴിയുംമുമ്പ് ആ ശിശുവിന്റെ ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചു. മി: മാർട്ടിന്റെ മരിച്ചുപോയ നാലു ശിശുക്കളെ അനുഗമിക്കുന്ന മട്ടിലായി ആ ശിശുവും. കായബലമുള്ള ഒരു "ആയ"യെ ഏല്പിക്കുകയല്ലാതെ ആ കുഞ്ഞിനെ വളർത്തി രക്ഷിക്കാൻ വേറെ മാർഗ്ഗമില്ലെന്നുള്ള പരമാർത്ഥം ഡോക്ടർ തുറന്നു പറഞ്ഞു.

മുമ്പിലത്തെ കുട്ടികളിൽ ഒന്നിന്റെ വളർത്തമ്മയായി റോസടയിൽ എന്നു പേരായ ഒരു കൃഷിക്കാരിയെ ഏർപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അവർക്കു ധാരാളം കുട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു. ദേഹശക്തിയും കുറവായിരുന്നില്ല. ഡോക്ടർ ഉപദേശിച്ച ഉപശാന്തിതന്നെ പരീക്ഷിച്ചുനോക്കുവാൻ മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ തീർച്ചയാക്കി. അവർ സഹോദരന്റെ പത്നിക്ക് 1873-ൽ അയച്ച കത്തിൽ പറയുന്നു:

"അധികം രാത്രിയായിട്ടില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ അപ്പോൾത്തന്നെ ധാത്രിയെ (ആയയെ) അന്വേഷിച്ചു ഞാൻ പുറപ്പെട്ടുമായിരുന്നു. ആ രാത്രി എത്ര ദീർഘമായിത്തോന്നി! ത്രേസ്യാ യാതൊന്നും ഉള്ളിലേയ്ക്കു ഇറക്കുകയില്ല; ആ രാത്രി മുഴുവനും എന്റെ മറ്റു കൊച്ചുമക്കൾക്കുമാതൃകയായ മരണത്തിനു മുമ്പുണ്ടായ ദുഃഖകരമായ സകല ലക്ഷണങ്ങളും അവളിലും കണ്ടുതുടങ്ങി. എന്റെ ഈ അവസാന സന്താനത്തിന്റെ ക്ഷീണാവസ്ഥയിൽ എനിക്കു യാതൊരു സഹായവും ചെയ്യുവാൻ കഴിവില്ലല്ലൊ എന്നു വിചാരിച്ചു ഞാൻ ദുഃഖിച്ചു. ഉദയമായപ്പോഴേയ്ക്കും ആയയെ അന്വേഷിച്ചു ഞാൻ നാട്ടിൻപുറത്തേക്കു പുറപ്പെട്ടു. മുൻപറഞ്ഞ സ്ത്രീ അലൻസോൺ പട്ടണത്തിൽനിന്നു മൂന്നുനാഴിക അകലേയുള്ള ഒരു പുരയിടത്തിലാണ് താമസിച്ചുവന്നതു്. ഭർത്താവു വീട്ടിലില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു

രം കായ്യം സാധിക്കുമൊ എന്നു അന്യന്മാരെ അയച്ചു പരീക്ഷിക്കാൻ എനിക്കിഷ്ടമില്ലാഞ്ഞതുകൊണ്ടുമാണു് ഞാൻതന്നെ പുറപ്പെട്ടതു്. ജനസഞ്ചാരമില്ലാത്ത ഒരു നാട്ടുവഴിയിൽവെച്ചു നിഷ്ഠുരമുഖലക്ഷണമുള്ള രണ്ടു മനുഷ്യരെ കണ്ടുമുട്ടിയപ്പോൾ ഞാൻ അല്പം ഭയപ്പെട്ടു. "അവർ എന്നെക്കൊന്നാലും തരക്കേടില്ല; ദുഃഖംകൊണ്ടു ഞാൻ മരിക്കാറായിരിക്കയാണല്ലൊ എന്നു ഞാൻ തന്നെത്താൻ പറഞ്ഞു." ആയയുടെ വീട്ടിൽ എത്തി. ഉടനെ എന്റെകൂടെ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു വരണമെന്നു ഞാൻ അവളോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. തനിക്കു സ്വന്തം കുട്ടികളെ വിട്ടുപോരാൻ നിവൃത്തിയില്ലെന്നും ത്രേസ്യായെ തന്റെ വീട്ടിൽ കൊണ്ടുവന്നു സംരക്ഷിക്കാമെന്നുമായിരുന്നു അവളുടെ മറുപടി. എന്റെ കുഞ്ഞിനെ അവളുടെപക്കൽ ഏല്പിച്ചാൽ അവൾ നല്ലതിനല്ലാതെ സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിക്കുമെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ ഞാൻ അതിനു സമ്മതിച്ചു."

ഉച്ചയ്ക്കു മുമ്പായി ഈ സ്ത്രീകൾ രണ്ടുപേരും അലൻസോണിൽ എത്തി. മരിക്കാറായിക്കിടക്കുന്ന ശിശുവിനെക്കണ്ടു ഉടനെ "താമസിച്ചുപോയി" എന്ന അർത്ഥത്തിൽ നിരാശാജനകമായി 'ആയ' തലകുലുക്കി.

മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ കൊച്ചുത്രേസ്യയുടെ കരുവാളിച്ച മുഖം കണ്ടു് തീരെ ഭഗ്നാശയായി സ്വന്തം മുറിയിലേയ്ക്കുപോയി, ആശയില്ലാത്ത കായ്ങ്ങളുടെ മദ്ധ്യസ്ഥനായ യൌസേപ്പു പുണ്യപിതാവിന്റെ ഒരു സ്വരൂപത്തിൻ മുമ്പാകെചെന്നു് മുട്ടിന്മേൽ വീണു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഇതുകഴിഞ്ഞു് അവർ ഗോവണിയിറങ്ങിച്ചെന്നപ്പോൾ അമ്മാ, കുട്ടി എന്തോ ഒരു നവജീവനും ശക്തിയും പ്രാപിച്ചപോലെ,

ഉന്മേഷപൂർവ്വം ആയയുടെ മുല കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ സന്തോഷം ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കേ നിലനിന്നുള്ളൂ. കൊച്ചുത്രേസ്യാ ഏറെത്താമസിയാതെ ആയയുടെ മടിയിലേയ്ക്കു മറിഞ്ഞുവീണ് അനക്കമോ ശ്വാസമോ മറ്റേതെങ്കിലും ജീവലക്ഷണമോ ഇല്ലാതെ മൂർച്ഛിച്ചു കിടപ്പായി. കുഞ്ഞു് മരിച്ചുപോയി എന്നുതന്നെ സാധുമാതാവു് തീർച്ചയാക്കി. എന്നാൽ കണ്ണുനീർ വാർക്കുന്നതിനിടയിൽത്തന്നെയും നിഷ്കളങ്കയായ ആ കുഞ്ഞിനു സമാധാനപരമായ ഒരു മരണം നൽകിയതിനെപ്പറ്റി ദൈവത്തോടു നന്ദി പറയാൻവേണ്ട ധൈര്യം മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിന്റെ ഭക്തിവിശ്വാസത്തിനുണ്ടായി എന്നുള്ളതു് പ്രസ്താവ്യമാണ്. എന്നാൽ തൽക്ഷണംതന്നെ ആ കുഞ്ഞു് കണ്ണുതുറന്നു് അമ്മയുടെ മുഖത്തുനോക്കി കുറേനേരത്തേക്കു മന്ദസ്മിതം ചെയ്യുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ അവർക്കുണ്ടായ ആനന്ദത്തെപ്പറ്റി എന്തു പറയട്ടെ.” ഇതു് യൌസേപ്പു പുണ്യവാന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥതയുടെ ഫലമാണെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടല്ലൊ. ഏതാനും മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ വളർത്തമ്മയോടുകൂടെ നാട്ടംപുറത്തേയ്ക്കു പോകാൻ വേണ്ടും സുഖം ത്രേസ്യയ്ക്കുണ്ടായി.

അവളുടെ ഗ്രാമവസതിയെ ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മ പല തലണയും സന്ദർശിച്ചതിനെ വിവരിക്കുന്ന അനേകം കത്തുകളുണ്ടു്. അവ വളരെ പ്രാധാന്യമുള്ളവയല്ല. 1873 മെയി മാസത്തിൽ മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ പൌളിനു അയച്ച സന്തോഷജനകങ്ങളായ രണ്ടു കത്തുകൾ മാത്രം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം:

“കഴിഞ്ഞ ഞായറാഴ്ച റോസ (ധാത്രി) ഞങ്ങൾക്കു യാതൊരു മുന്നറിവും തരാതെ ത്രേസ്യയെ വീട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവന്നു. അവൾ വരുമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നില്ല. ഞങ്ങൾ ഉണ്ണാനിരുന്ന സമയത്തു്, റോസ ത്രേസ്യായെ കൈയിലേന്തിക്കൊണ്ടു നാലു മക്കളൊന്നിച്ചു അകത്തേക്കു കടന്നുവന്നു. കൊച്ചു കുഞ്ഞിനെ

എന്റെ കൈയ്യിൽ തന്നുകൊണ്ടു കർബ്ബാന കാണാനായി റോസ ഓടിപ്പോയി. അവൾ പെട്ടെന്നു പൊയ്ക്കളഞ്ഞതു് കുഞ്ഞിനു അശേഷം രസിച്ചില്ല. അവൾ കരച്ചിൽ തുടങ്ങി. കുഞ്ഞിനു ശപാസംമുട്ടിപ്പോകുമെന്നായി എന്റെ പേടി. വീടുമുഴുവനും ബഹളം. കർബ്ബാന കഴിഞ്ഞാൽ ഉടനെ വേഗം വീട്ടിലേയ്ക്കു വരണമെന്നു ആയയോടു പറയാൻ ഒരു വേലക്കാരനെ അയക്കേണ്ടിവന്നു. അവൾ വേഗം വന്നു. പള്ളിയിൽനിന്നു ഓടിയാണു പോന്നതു്. അവളെക്കണ്ടക്ഷണത്തിൽ കുഞ്ഞു സമാധാനപ്പെട്ടു് അനങ്ങാതെയിരുന്നു. ത്രേസ്യാക്കു് ഇത്ര ദേഹപുഷ്ടിയുണ്ടായല്ലൊ എന്നു ഞങ്ങളെല്ലാം ആശ്ചര്യപ്പെട്ടു."

ഒരാഴ്ച കഴിഞ്ഞു് മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ വീണ്ടും പെയ്തിനു ഇങ്ങനെ എഴുതി:

"വ്യാഴാഴ്ച ഞാൻ എന്റെ കൊച്ചുത്രേസ്യയെക്കണ്ടു. ആയയാണു് അവളെ കൊണ്ടുവന്നതു്. എന്നാൽ ത്രേസ്യക്കു ഞങ്ങളോടുകൂടെ താമസിക്കാൻ താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. ആയയെക്കാണാതായപ്പോൾ നിലവിളിയും അലർച്ചയും കലശലായി. അതിനാൽ ഞങ്ങളുടെ ഒരു വേലക്കാരത്തിയായ ലൂയിസു് ടെറ്റണിൽ വെണ്ണ വില്ക്കാൻ പോയിരുന്ന റോസയുടെ പക്കലേയ്ക്കു അവളെ തിരികെ കൊണ്ടുപോകേണ്ടിവന്നു. ആയയെ കണ്ട ക്ഷണത്തിൽ ത്രേസ്യാ മന്ദസ്മിതം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. പിന്നെ കരയുകയുണ്ടായില്ല. അവൾക്കു പതിനാലു റാത്തൽ തൂക്കമുണ്ടു്; വളരെ ശാന്തശീല; കുറെ കഴിയുമ്പോൾ അതി സുന്ദരിയുമാകും.

കൊച്ചുത്രേസ്യയുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ, എല്ലാ മാതാക്കന്മാരും ശിശുക്കളുടെ പ്രവൃത്തികളിൽ കാണാറുള്ളവയിൽ കൂട്ടതലായി ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ആ ശിശുവിന്റെ നി

ഷ്മനുഷ്യമായ ആത്മാവിൽ പരിശുദ്ധാത്മാവിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമുള്ള അസാധാരണ പ്രഥമ ലക്ഷണം കാണുന്നുണ്ടെന്നു് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്ന രണ്ടു ലിഖിതങ്ങളിൽ അതിന്റെ അമ്മ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒന്നാമത്തെ കത്തു ത്രേസ്യയ്ക്കു ഒമ്പതു മാസം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ, 1873 നവമ്പർ 30-ാംനു, എഴുതപ്പെട്ടതാണു്. ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ ശരീരവളർച്ചയെ വർണ്ണിച്ചു്, പൌളിന്നു അമ്മ എഴുതിയ ആ കത്തിൽ ശിശുവിന്റെ ആത്മാവിലുള്ള ദിവ്യവരപ്രസാദത്തിന്റെ പ്രഥമ ലാഞ്ഛനം മുഖത്തു പ്രതിബിംബിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു:—

"കൊച്ചുത്രേസ്യ അഞ്ചാറു വാരങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നടന്നുതുടങ്ങുമെന്നു് ഞാൻ ആശിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾതന്നെ അവളെ ഒരു കസാലയുടെ അടുത്തു എഴുന്നേല്പിച്ചു നിർത്തിയാൽ, വീഴാതെ നല്ല വണ്ണം പിടിച്ചുനിന്നുകൊള്ളും. വീഴാതിരിക്കാൻ അവൾക്കു വലിയ മുൻകരുതലുകൾ ഒന്നും വേണമെന്നില്ല; കണ്ണു് വളരെ ബുദ്ധിയുള്ള കുട്ടിയിലാണെന്നു തോന്നുന്നു. അവൾ സാമാന്യത്തിലധികം സുന്ദരിയായിത്തീരുമെന്നാണു് എന്റെ വിശ്വാസം. സദാ അവൾ പുഞ്ചിരിയിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു; എന്തോ അസാധാരണ മുഖലക്ഷണമാണു് അവൾക്കുള്ളതു്. ഈ ലക്ഷണം നിന്റെയോ മൂത്തകുട്ടികളുടെയോ മുഖത്തു് ഞാൻ കണ്ടിട്ടില്ല."

അടുത്ത ജനുവരി 11-ാം നു മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ എഴുതുന്നു: —

"കഴിഞ്ഞ തിങ്കളാഴ്ചമുതൽ എന്റെ കൊച്ചുത്രേസ്യാതന്നെത്താൻ നടക്കുന്നുണ്ടു്. അവൾ ഒരു ദൈവദൂതനു തുല്യം മധുരശീലവും കൃശതയും അഴകും ഉള്ള ഒരു കുഞ്ഞാണു്. അവളുടെ സ്വഭാവം എത്ര മനോജ്ഞം! അതു എനിക്കു കാലെ അറിയാം. അവളുടെ മന്ദഹാസം എത്ര മധുരതരം! ഇവിടെ വീട്ടിൽ എ

നോടുകൂടെ അവൾ താമസിക്കുന്ന കാലംവരെ ഞാൻ കൊതിക്കുന്നു."(1)

ക്ഷിണിച്ച ഹൃദയം കൂട്ടിക്കെട്ടിച്ച ഒരു വയസ്സായിട്ടേയുള്ളൂ; അപ്പോഴെല്ലാം അവളുടെ ആത്മാവിനോടു പ്രത്യേക വാത്സല്യം കാണിക്കുന്ന അഗോചരനായ സർവ്വേശ്വരന്റെ സാന്നിദ്ധ്യത്തെ, അവളുടെ മുഖലാവണ്യത്താലും സ്വഭാവ മാധുര്യത്താലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തിയെന്നു കാണുന്നതു് വിസ്മയാവഹമല്ലയൊ?

മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ തന്റെ സഹോദരന്റെ ഭാര്യക്കു 1874 ജൂൺ 1-ാം നു താഴെ കാണുംപ്രകാരം എഴുതി:—

"പക്ഷെ എന്റെ ഒന്നാമത്തെ കുട്ടിയെ ഒഴിച്ചാൽ ഇത്ര ശരീരബലം മറാർക്കും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ത്രേസ്യ ഒരു സുന്ദരിയായിത്തീരും. ഇപ്പോൾതന്നെ അവൾക്കു പ്രതാപവും പ്രസന്നതയുമുണ്ടു്. ഒരു കണ്ണിന്റെ നീളം മാത്രമുള്ള അവളുടെ ചെറിയ വായ എത്ര മനോജ്ഞം!"

18 മാസം പ്രായമായപ്പോൾ കൊച്ചുത്രേസ്യാ തന്റെ അമ്മയോടു നിഷ്കപടവും ഹൃദ്യവുമായ വിധത്തിൽ പ്രത്യേക വാത്സല്യം പ്രദർശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. മാതൃവാത്സല്യ സൂചകമായി ആദ്യമാദ്യം പുറപ്പെട്ട കൊഞ്ചവാക്കുകളെ കേട്ടു് മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ പുഞ്ചിരിയിട്ടവന്നു. തന്റെ മൂത്ത പുത്രിമാരായ മറ്റുള്ളും പൗളിനും അവർ 1874-ൽ ഇപ്രകാരം എഴുതി:—

"കുഞ്ഞു എന്നെ ആലിംഗനം ചെയ്യുന്നതും അവളുടെ കൊച്ചുകരങ്ങൾകൊണ്ടു എന്റെ മുഖത്തു തടവുന്നതും ആലോചിച്ചു നോക്കുക. അവൾക്കു എന്നോടു വലിയ താല്പര്യമുണ്ടെന്നു എനിക്കു ബോദ്ധ്യമാണു്. ആ കൊച്ചുകുഞ്ഞു എന്നെ വിട്ടുമാറുന്നില്ല. എ

---

(1) കൊച്ചുത്രേസ്യായെ പള്ളത്തമ്മ 1874 ഏപ്രിൽ 2-ാം നു അമ്മയുടെ പക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു് ഏല്പിച്ചു.

പ്പോഴും എന്നോടുകൂടെത്തന്നെയാണ്. അവൾക്കു തോട്ടത്തിൽ പോകുന്നതു് പ്രത്യേകം ഇഷ്ടമാണ്. ഞാൻകൂടെ ഇല്ലെങ്കിൽ അവൾ അവിടെ നില്ക്കുകയില്ല: ഞാൻ മടങ്ങിച്ചെല്ലുന്നതുവരെയൊ അവളെ എന്റെ അടുത്തു കൊണ്ടുവരുന്നതുവരെയൊ അവൾ കരയും."

കൊച്ചുകുഞ്ഞു ആദ്യമായി ഉച്ചരിക്കുന്ന വാക്കുകൾ പ്രാർത്ഥനാവചനങ്ങളായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിനു ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. 1874 നവമ്പർ 8-ാം നു, കഴിച്ചു 22 മാസം പ്രായം മാത്രമുണ്ടായിരുന്നപ്പോൾ, ചെറുപുഷ്പം തന്റെ ശൈശവസ്നേഹത്തെ "നല്ല ഈശോയ്ക്കു" കാഴ്ചവെച്ചു. ഇങ്ങിനെ ചെയ്തതു് അമ്മയെ ആനന്ദിപ്പിക്കത്തക്ക വാക്കുകളിലും ഉച്ചാരണങ്ങളിലുമായിരുന്നു. മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിൻ സ്ലേറ്റിൽ താമസിച്ചിരുന്ന പൈളിനും മെയ്യ്ക്കും വീണ്ടും ഇപ്രകാരം എഴുതി:—

"ഓരോ ദിവസം കഴിയുന്തോറും കൊച്ചുത്രേസ്യ ഉപയ്യുപരി സൗമ്യഭം മധുരസ്വഭാവിയും ആയിത്തീരുന്നു. ഉദയംമുതൽ അസ്തമനംവരെ അവൾ "കട്ടകടെ" ചിലച്ചും മൂളിയും കൊണ്ടിരിക്കും. അവൾ ചെറിയ പാട്ടുകൾപാടി ഞങ്ങളെ കേൾപ്പിക്കും. അവളോടു പരിചയമുള്ളവർക്കേ അതു മനസ്സിലാകയുള്ളു. ഒരു കൊച്ചുമാലാഖയെപ്പോലെ അവൾ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അതു് പ്രാർത്ഥനയുടെ ഒരു പരിപൂർണ്ണമാതൃകതന്നെ."

ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മ തന്റെ കുട്ടിയെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുള്ള മറ്റു കത്തുകൾ "നവമാലിക"യിൽ (സ്വയംകൃതചരിത്രത്തിൽ) അടങ്ങിയിട്ടുള്ളതിനാൽ അവ സുപ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലൊ.

ഇതിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള കത്തുകൾ ആകെക്കൂടി നോക്കിയാൽ അവ, നല്ല പ്രസംഗങ്ങൾപോലെ വിജ്ഞാനപ്രദായകങ്ങളും ഭക്തിദ്യോതകങ്ങളുമാണെന്നുള്ള എന്റെ അഭിപ്രായത്തോടു വായനക്കാർ യോജിക്കുമെന്നു എനിക്കു നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടു്. അവ, നമ്മെ ല

ജ്വലിപ്പിക്കുന്ന വിശ്വാസദാർഢ്യത്തിന്റെയും പ്രാർത്ഥനാശീലത്തിന്റെയും ദൈവചിത്തത്തിനുള്ള അനുസരണത്തിന്റെയും മാതൃകകളെയാണ് നമുക്കു കാണിച്ചുതരുന്നതു്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ മിസ്സിസ്സ് മാർട്ടിന്റേതിനോടു് താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ദൈവസേവനത്തിൽ നാം എത്ര സ്വാർത്ഥം കാണിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാകും.

നമ്മുടെ അനുകരണത്തിനായി ഓരം കത്തുകൾ ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മയുടെ ജീവിതപരിശുദ്ധിയെ നമുക്കു വെളിപ്പെടുത്തിത്തരുന്നതിനും പുറമെ, വീട്ടിലെ സ്ഥിതിഗതികൾക്കനുസരണമായിട്ടാണ് ചെറുപ്പക്കാരുടെ സ്വഭാവം രൂപികരിക്കപ്പെടുന്നതെന്നുള്ള പഴയ പാഠത്തെക്കൂടി നമ്മെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മയെപ്പറ്റി കൂടുതലായി അറിയുന്തോറും ആ മഹതിക്കു മഹാപുണ്യവതിയായ ഒരു പുത്രിയുണ്ടായതിൽ ഏറ്റവാണത്ഭുതമെന്നു തോന്നാതിരിക്കയില്ല. ചെറുപുഷ്പം ഒരു പുണ്യവതിയായിട്ടല്ല ജനിച്ചതെന്നു നാം ഓർമ്മിക്കണം. ആ പെൺകുട്ടി ദൈവാനുഗ്രഹത്തെക്കഴിഞ്ഞാൽ സ്വപരിശ്രമത്താലും അവളുടെ പുണ്യശ്ലോകയായ മാതാവിന്റെ പ്രാർത്ഥനയാലും പ്രേരണയാലുമാണ് ജീവിതപരിശുദ്ധി സമ്പാദിച്ചതു്. ഓരം ലഘുപുസ്തകത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ള കത്തുകളിൽനിന്നു ചെറുപുഷ്പത്തിന്റെ അമ്മയുടെ സ്വഭാവം ഏറെക്കുറെ മനസ്സിലാക്കാൻ നമുക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ ആ സുകൃതിനിയുടേതിനോടു കൂടുതൽ സാമ്യമുള്ളതാക്കിത്തീർക്കുവാൻ ദിവസന്തോറും ചെറുപുഷ്പത്തെ പ്രാർത്ഥിക്കണം. ദൈവത്തെ ധീരതയോടെ സേവിക്കാനുള്ള നമ്മുടെ യത്നത്തെ, ചെറുപുഷ്പത്തിനും അമ്മയ്ക്കുമുണ്ടായിരുന്ന മനഃശക്തിയിലും സ്ഥൈര്യത്തിലും സ്ഥിരോത്സാഹത്തിലും ഒരംശം തന്നു സഹായിക്കാൻ, അവരോടു നമുക്കു അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യാം.